

tydning for landets sikkerhed, ikke på forhånd blev nægtet.

De ægyptiske påstande om at Ægypten havde svaret positivt på ambassadør Jarrings memorandum af 8. februar 1971, medens Israels svar havde været negativt, savnede grundlag. Ægyptens svar på memorandumet var ikke en accept, men havde karakter af modforslag, som på en række punkter afveg fra ambassadør Jarrings memorandum og i realiteten indebar en forkastelse af dette. Det drejede sig om flygtningespørgsmålet, spørgsmålet om fri sejlads gennem Suez-kanalen og i Tiranstrædet, spørgsmålet om demilitariserede zoner i Sinai og stationering af fredsbevarende styrker samt om spørgsmålet om Israels tilbagetrækning fra Sinai, Gaza og forskellige andre områder.

Ægypten var i sin fulde ret til at fremkomme med sådanne modforslag, men det var uacceptabelt, at den internationale atmosfære skulle præges af en myte om, at Ægypten havde svaret mere positivt end Israel på ambassadør Jarrings memorandum. Der var intet i Israels svar, som ikke var i fuld overensstemmelse med FN-pagten og med resolution 242, og det var hverken berettiget eller nødvendigt for Ægypten at afbryde mæglingsbestrebelse på dette grundlag.

Israel foreslog påny at begge parter efter at have gjort deres holdning klar overfor ambassadør Jarring skulle starte detaljerede og konkrete forhandlinger uden forhåndsbetingelser vedrørende alle de emner, der var opregnet i deres respektive svar til ambassadør Jarring med henblik på at afslutte en fredsftale. Også til de forhandlingsforslag, der var fremsat efter fire afrikanske statsoverhoveders besøg i Jerusalem og Cairo, havde Israels svar været bekræftende og indeholdt en mulighed for at bryde dødvandet uden forudgående opgivelse fra nogen af parternes side af deres rettigheder og krav. Hvis der blev fremsat forslag om at genoptage forhandlingerne under ambassadør Jarrings auspicer og inden for rammerne af resolution 242 for at nå til en fredsftale, ville Israel svare positivt uden at opstille forhåndsbetingelser.

Frankrig konstaterede, at selv om de sidste 4 års forsøg på at finde en løsning på konflikten ikke havde ført til noget resultat, havde de dog tjent det formål at sprede lys

over situationen og at definere betingelserne for og elementerne i en løsning. Frankrig havde taget en række initiativer i et forsøg på at bidrage til en omfattende løsning, men disse var alle stødt på forskellige hindringer. En af disse hindringer skyldtes fortolkningen af begrebet tilbagetrækning stillet over for forpligtelsen til fred. Efter fransk opfattelse måtte retten til ekspansion underkendes, og de fremtidige grænser måtte — bortset fra sådanne mindre korrektioner, som parterne kunne blive enige om — være identiske med linierne fra tiden før 5. juni 1967 og underkastes internationale garantier. Således burde begrebet „sikre og anerkendte grænser“ opfattes.

Frankrig fremhævede endelig, at generalforsamlingen burde afslutte debatten med at bekræfte principperne i resolution 242, opfordre parterne til at opfylde disse principper og endelig opmuntre til en reaktivering af Jarring-missionen.

Storbritannien havde hilst de initiativer, der var iværksat af henholdsvis ambassadør Jarring, udenrigsminister Rogers og OAU med henblik på at fremme en fredelig løsning, velkommen. Det var beklageligt, at initiativerne indtil nu var forblevet resultatløse, idet de hver for sig tog sigte på en fuldstændig gennemførelse af resolution 242. Initiativerne havde dog bidraget til en afklaring af parternes grundliggende holdning til elementerne i en omfattende løsning. Det var bydende nødvendigt, at der snarest blev iværksat en dialog mellem parterne, og Storbritannien ville på enhver måde medvirke til, at en sådan kom i gang.

USA fandt, at uenigheden om fortolkningen af sikkerhedsrådets resolution 242 burde gøres til genstand for forhandlinger. Det samme gjaldt mulighederne for at tilvejebringe en eller flere interimsløsninger. USA havde selv forsøgt at skabe grundlag for en interimsløsning om Suez-kanalens genåbning, men dette initiativ var stødt på vanskeligheder, først og fremmest fordi parterne havde søgt at opstille betingelser for en endelig løsning som en forudsætning for indgåelsen af en interimsaftale. Efter debattens afslutning ville USA påny udforske mulighederne for at tilvejebringe en interimsaftale om Suez-kanalens genåbning.

USA advarede generalforsamlingen mod at tage skridt, der kunne føre til en omfor-